

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျှားဝေ

အမုန်းမီးလေး - ညို၊ ညို၊ ညို

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

မိုင်ထောင်ချီဝေးနေသော အလွမ်းတွေ ...

လမ်းတွေ ...

ဘယ်မှာ ... ဘယ်အခါဆုံးမလဲ ...

သံယောဇဉ်အမျှင်တန်း ...

ရှင်ခန်းဘယ်ခါဖြတ်မှာ ...

နှင်းငွေမှုန့်

ရာသက်ပန်ဆိုတာ ဘယ်ထိလဲ ...

အနှစ်အကာမရှိတဲ့ ရေပွက်ပမာ

တစ်နှစ်... တစ်ဝါ ... တစ်ရာသီလား။

ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ထင်မိသူမှာ

အပူမီးတွေဖြာ ...

ဉာဏ်ဗလ

နှင်းငွေမှုန် ...

မေမေအလောင်းကို ပြင်ဆင်ထားသည့် အနားမှာ မျက်ရည်တွေ
ခြောက်ခန်းသွေ့လောင်သွားအောင်ပင် သောကတွေက မြင်းမိုရ်တောင်။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပင် သောက်စား ဝိုင်းဖွဲ့နေသည့် ပထွေးနှင့် အဖွဲ့
တော်သားတွေ။

စကားတွေကလည်း မကြားဝံ့မနာသာ။

သူတို့ တွေ ရိုင်းလွန်းလို့ ရွာခလေ့၊ ရပ်ခလေ့ အရတောင် မည်သူမျှ
ရောက်မလာကြ။

ထုံးစံအတိုင်း နာရေးကူညီမှုအသင်းက လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပြီး
သည် နှင့် အိမ်ပေါ်မှာ မင်းမူနေတာ။ နှင်းငွေမှုန်၏ ပထွေး ဦးရန်နိုင်တို့
အဖွဲ့သာ။

"မေမေရယ်"

အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝနှင့် နေလာခဲ့ကြရာမှ မကောင်းဆိုးဝါး
တစ်ကောင်၏ ပစ်ကွင်း၊ သတ်ကွင်းထဲ ရောက်ခဲ့ရသည့် မေမေ။

ယခု မေမေက ဝဋ်ကျွတ်သွားခဲ့ပြီး သမီးက သည် ဝဋ်ကို ဆက်ခံရဦး
မှာ လား။ တွေးလို့ ပင်မရ။ အသက် (၄၀) ကျော်အရွယ် ပထွေးတော် ဦး
ရန်နိုင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းငွေမှုန်မျက်စိထဲ အစွယ်တွေချက်ချင်း ထွက်လာ
ခဲ့သည် ။

သူမတို့ သားအမိ၏ ဘဝထဲသို့ ဦးရန်နိုင် ဝင်လာကတည်းက ပြာပူင
ရဲ၊ မီးတောက်ငရဲတို့ ကို နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရတာ။

ကားသမား၊ လူလည်၊ ပန်ကာထိပ်က ဝက်အူ။ မေမေက ဈေးရောင်းရင်း ဘယ်လိုတွေ သွားငြိခဲ့သည် မသိ။

နှင်းငွေ့မှုန် မေမေ့ အလောင်းနားမှာ နေရင်း အရက်ဝိုင်းမှ စကားတို့ကို ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရပါသည် ။

အိမ်က အကျယ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေ ထားပစ်ခဲ့သည့် သစ်သား အိမ်လေး။

"ရန်နိုင်ရာ ... ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ပြိတ္တာတို့ မျက်ရည် မြေမကျကောင်းပါဘူး"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အစက ခိုးစားဖို့ အမြဲချောင်းနေရတဲ့ ကောင် ... ခုတော့ ပြောင်စားပေတော့"

"သူ့လောက် ကံကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ မရှိဘူး။ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဆိုတာ သူ့ပြောတာ"

"ဘီလူး လူယောင်ဆောင် (၇) ရက်တဲ့ ... မင်း ဘီလူးခေါင်း ချွတ်တော့ ... အောင်သေအောင်သား စားရတော့မှာ "

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

အသံတွေက တိုးပေမဲ့ ကြားနေရတာပါပဲ။ မကြားဝံ့မနာသာ။ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် မလေးမို့ လူလို့ ပင် သဘောမထားပုံမရ။

သားကောင် ...

နှင်းငွေ့မှုန်ဆိုသည့် အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ် ကောင်မချောလေးဟာ ပထွေးဦးရန်နိုင်အတွက် သွားရေတမြားမြား ကျစရာသားကောင်။

မေမေရှိတုန်းက အခါမလပ် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ...

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်းရသည် က မိခင်အတွက် သောကနှင့် ကိုယ့်
အတွက် ဘဝရှေ့ရေး။

နှင်းငွေ့မှုန် ကြောက်တတ်ပါသည် ။ ခေတ်ကြီးကလည်း မဖွယ်မရာ
ခေတ်ကြီး။ သက်ငယ်မုဒိမ်းတွေ၊ သက်ကြီးမုဒိမ်းတွေ ဆိုတာလည်း
မကြားဝံ့ မနာသာ။

အသက် (၂)နှစ် အရွယ်လေးကိုပင် ချမ်းသာမပေးသည့် ခေတ်ကြီး။

သည် မြို့မှာ သူမ ဘယ်လို ဆက်နေရမလဲ။ ပထွေးက ရိုင်းစိုင်းလွန်း
လို့ မည်သူမျှ သူမကို လက်ခံရဲမည် မထင်။

ငါ သေတာပဲ အေးမယ်။ ဟုတ်တယ် ... လောလောဆယ် နှင်းငွေ့မှု
န် သေချင်နေပြီ။ အသက် (၁၈) နှစ်ကျော်စ။ ပညာက
(၁၀)တန်းအောင်ပြီးရုံ။

အမှီအတွယ် မရှိ။ လေထဲမှာ ပေါလောမျောနေလို ခံစားနေရသည် ။

လောကကြီးထဲမှာ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲ။

ရုပ်ရည်ချောမောတာလည်း အလကားပဲ။

ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ။

ပထွေး မရှိတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်၊ မေမေရယ် ... ခုကျ ဂူတစ်ခု
ထဲမှာ အသားစား ကျားကြီးနှင့် အတူတကွ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သလို ...

မှီတွယ်ရာမဲ့ ...

နှင်းငွေ့မှုန် ဘဝကို မျှော်ကြည့်နေမိတာ မျက်စိတဆုံး။

လမ်းတွေ ဘယ်မှာ လဲ။

ထွက်ပေါက်က ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

သေခြင်းတရာကိုသာ လောလောဆယ် ထွက်ပေါက်အဖြစ် မြင်မိ
ကာ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားလမ်းမမှ ကားဟွန်းသံတွေ ကြားနေရပြန်လျှင်
နှင်းငွေ့မှုန်၏ ခေါင်းထဲမှာ ပြက်ခနဲ။

ကားတိုက်ခံပြီး သေလိုက်ရင် အေးမှာ ပဲ။ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီး။

မေမေ့နောက် လိုက်မယ်။

မေမေက နေ့လယ်က ဆုံးတယ်။ ငါက ခုညဦးပိုင်း လိုက်သွားလိုက်
မယ် ... သေမင်းဆီ။

ပထွေးနှင့် အဖွဲ့က အိမ်ရှေ့မှာ ယမမင်းနှင့် သူ၏ ငရဲသားတွေလို
သောက်စား မြူးတူးနေဆဲ။

"ဟေ့ ... ငါတို့ ဝိုင်းကို အရက်သွားဝယ်ပေးစမ်း"

လူပါးဝလွန်းလို့ အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသထွက်နေမိစဉ်
သူ့လူတစ်ယောက်က သူတော်ကောင်း ဝင်လုပ်၏။

"ရန်ကြီးကလည်ကွာ ... ငါ့ညီမလေးကို မခိုင်းပါနဲ့ ။ ငါ့ကိုပဲ ခိုင်းပါ"

"ခွေးသား ... ဗူး ... ငါ့ဘဏ္ဍာတော်ကိုတော့ လာမထိနဲ့ ။ အသက်ချ
င်း လဲပစ်လိုက်မယ် ... ရန်ကြီးတဲ့ ... တစ်ကြီးတည်း ရှိတယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

"အေးပါကွာ ... ငါက ရိုးရိုးသားသားပါ"

"သိနေတယ် ... သိနေတယ် ... အကြောင်းသိချင်းတွေ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ "

"ဟိုကောင်မ ... လာ ... အရက်သွားဝယ်ပေးစမ်း။ ခုထဲက ပုံစံပေး ထားရမယ်"

ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်ပေးရင်း အော်ဟစ်ဆူပူနေတော့ နှင်းငွေ့မှုန်ဘဝ အပေါ် ခင်တွယ်စိတ် လုံးဝ ပြတ်သွား၏။ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလို က်သည် ။

"ပေး ... သေနာကောင်ကြီး"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူရင်း နှင်းငွေ့မှုန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့တော့ ဦးရန်နိုင် သူမ၏ တင်ပါး လုံးလုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက် သည် ။

"ပြောထား ... ပြောထား ... ငါနဲ့ တွေ့မယ်"

နှင်းငွေ့မှုန် ခြံပြင်ရောက်သည် နှင့် ပိုက်ဆံကို အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြစ်အောင် စုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားလမ်းမ ရောက်အောင် ပြေးပစ်လိုက်သည် ။

ကားတစ်စီးစီးအောက်ကို ပြေးဝင်လိုက်တော့မည်။ ဘဝက ချစ်မက် စရာ မကောင်းတော့။

"အား"

ဦးမင်းထိုက်နှင့် မင်းရည်ညွှန်းတို့ သားအဖ (၂) ယောက် ည(၉) နာရီ လောက်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် မနေ့ညက အိပ်ရေး ပျက်တာရယ်၊ တစ်နေ့လုံး ဧည့်ခံပွဲမှာ ပင်ပန်းခဲ့တာရယ်တို့ ကြောင့် ...

လမ်းရှင်းရှင်းမှာ လျော့တိလျော့ရဲ မောင်းလာကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှာ ဝိုးတဝါး အဖြူရောင်ကို ဒုန်းခနဲ တိုက်မိတော့မှ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

"အား"ခနဲ အော်သံက သူတို့ သားအဖ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်တာ။ အတိုက်ခံရသည့် အဖြူရောင်က အသံတောင် မထွက်။

လူလား ... တစ္ဆေလား ... သရဲလား။

စောစောကတင် သားအဖ(၂)ယောက် ဝိညာဏ်တွေအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သေးတာ။

"ညဘက် အမြန်လမ်းတွေမှာ သရဲ ... တစ္ဆေတွေ မြူးတယ်တဲ့ ဖေဖေ ... သားတော့ နှစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ကြောက်တယ်"

"မင်းကွာ ... ငါ့သားဖြစ်ပြီး ... မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား။ သရဲတစ္ဆေ ကားတွေ ကြည့်ပြီး ... အယူသီး အကြောက် ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့ ... ဒီအမြန်လမ်းမှာ လူတွေ သေတာလည်း ထပ်နေပြီ။ ဒီလမ်းမှာ ပဲ အစောင့်တွေဖြစ်ပြီး ကားတွေကို ဆွဲဆွဲမှောက်ပစ်သတဲ့ "

"မင်းကလည်း ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ်တွေက ဒီတိအော

က်နေပါလား"

သားအဖေနှစ်ယောက် ဒီလိုတွေ ပြောလာခဲ့ပြီး မကြာခင်အဖြူရောင်
ဝိုးတဝါးအရာကို အနားကပ်မှ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ကြရပြီး တိုက်မိသွားခဲ့
သည်။ ။

"ဖေဖေ ... မောင်ပြေး ... မောင်းပြေးကြမယ်။ လူ မဟုတ်လောက်ပါ
ဘူး။ သရဲမပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

"နေပါဦး ... သားရယ်၊ လူဖြစ်ဖို့ များ ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ မှာ တာဝန်
ရှိတာပဲ။ သား မဆင်းချင်နေ ... ဖေဖေ ဆင်းကြည့်မယ်"

ဦးမင်းထိုက် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းကြည့်လိုက်တော့ ခပ်
လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စင်ကျနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သွေးသံရဲရဲနှင့်။

"ဖေဖေ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တခြား ကားတွေလာရင် သားတို့
အမှုပတ်လိမ့်မယ်နော်"

မင်းရည်ညွှန်း ကားပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး ကောင်မလေးအနား ရောက်
နေသည့် ဖေဖေကို လှမ်းပြောသော်လည်း ဦးမင်းထိုက် မိန်းကလေးအ
နားသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"မသေသေးဘူး ... ထားခဲ့ရင် သေသွားလိမ့်မယ်။ သွေးထွက်လွန်ပြီး
သေမယ် ... ဖေဖေတော့ ခေါ်ခဲ့လိုက်မယ်။ ပြီးမှ နောက်တစ်ဇယား ရှင်း
မယ်"

"အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့"

ဦးမင်းထိုက်ပင် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီယူလိုက်သည်။ ။ မင်းရည်ညွှ

နံး ကားတံခါးကို ပြေးဖွင့်ထားသည်။ ။

မည်သူမျှမသိခင် ကောင်မလေးကို သူတို့ ကားနှင့် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

သွေးထွက်မလွန်အောင် လောလောဆယ် ရှာအဝတ်စဖြင့် သွေးထွက်သည့် နေရာများကို စည်းနှောင်ထားလိုက်ပြီး သင့်တော်သည့် နေရာရောက်မှ ဆေးခန်းပြရပေတော့မည်။

အခန်း - ၂

အဆင်ပြေမည့် ဆေးခန်းလေး တစ်ခန်းမှာ တောင်းပန်ပြီး ဆေးကုပေးရသည် ။ နောက် ... သားအဖေနှစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက် မောင်းလာခဲ့ရသည် ။

ဦးမင်းထိုက်က အသက်(၄၅)နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်။ ဇနီးဆုံးတာ ခုနစ်နှစ် ရှိပြီမို့ သားလူပျိုထက်ပင် စန်းပွင့်နေသေးသည် ။

ရုပ်ကလည်း ချောချောခန့်ခန့်။ ရယ်ဒီမိတ်ကြီး။ သားဖြစ်သူ မင်းရည်ညွှန်းကတော့ နည်းပညာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ တတိယနှစ်တောင် ရောက်နေပြီမို့ အသက်က နှစ်ဆယ်။

ကိုရီးယား မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောပြီး အားကစားသမားမို့ ဗလက အောင်လအန်ဆန်းနှင့် နင်လား ငါလား။ လူလူချင်း မကြောက်တတ်ပေမယ့် သရဲတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်။

ဒါလည်း အဘိုးအဘွားနှင့် အဒေါ်တွေလက်မှာ ကြီးပြင်းရလို့ သရဲတစ္ဆေ ပုံပြင်တွေနှင့် နားယဉ်နေလို့ ဖြစ်ရမည်။

ကောင်မလေးကတော့ ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ဘာတွေ ပါလို့လားမသိ။ တစ်လမ်းလုံး အိပ်လာခဲ့လိုက်တာ ... သံသရာအဆက်ဆက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်နှယ်။

သူတို့ သားအဖ ရန်ကုန်ဝင်တော့ မနက်လေးနာရီ။

"အိမ်ကို စောစော ရောက်ပေလို့ ပဲဟဲ့ .. နို့မို့ ... မမနဲ့ မလွယ်ဘူး။
ပစ်ပစ်ကလည်း များ ... အမေးအမြန်းကလည်း ထူ"

"အင်း ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကြီးမေက သိပ်ဇီဇာကြောင်တာပဲနော်။ ဒါ
ပေမဲ့လေ ... သူက အိမ်ကို အုပ်ထိန်းဖော်တော့ ရပါတယ်"

သားအဖနှစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးဆင်းဖွင့်၊
ကားမောင်းဝင်ပြီး ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာ ထားမလဲ၊ ဝှက်မလဲ တိုင်
ပင်ကြရသည်။ ။

သားအဖနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီ အတူကားနှင့် တိုက်ခဲ့တာ မ
ဟုတ်လား။

အဆိုးထဲက အကောင်း။ ကောင်မလေးခမျာ ကျိုးပဲ့တော့ မသွားပါ။
ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာတော့ ကုပေးရပါဦးမ
ည်။ လောလောဆယ် သွေးတိတ်ရုံ၊ အနာသက်သာရုံ အကြမ်းဖျင်း ကု
လာခဲ့ကြတာ။

"ကဲ ... သား ... မင်းချီခဲ့ကွာ။ တို့ ... အောက်ထပ်ထောင့်ခန်းထဲမှာ
ထည့်ထားလိုက်မယ်"

"ဖေဖေ ချီပါလား ... ဖေဖေတိုက်တာ"

"အရေးထဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ။ ဖေ
ဖေက ကားလည်း မောင်းလာရလို့ ... မချီနိုင်လို့ ပါကွာ။ ကဲ ... လုပ်ပါ ...
သား ... ချီခဲ့လိုက်။ ဖေဖေ အခန်းသွားဖွင့်နှင့်မယ်"

သားအဖနှစ်ယောက် သူချီ ငါချီနှင့် အငြင်းပွားနေကြရတာ
အတန်ကြာ။ နောက်မှ ဖေဖေက အကြံဦးစွာနှင့် ရှေ့မှ တံခါးဖွင့်ရအော
င် အမြန်သွားလေတော့ မင်းရည်ညွှန်း ကောင်မလေးကို မသတိစွာနှင့်

ပွေ့ချီလိုက်ရသည် ။

ကောင်မလေး ရုပ်ကလည်း ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ရုပ်ပင်မပေါ်
။ ဆံနွယ်တွေကလည်း ညစ်ပတ်နံ့စော် နေသလို။

သူက အသန့်ကြိုက်သူမို့ ရွံလိုက်ပဘိ။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြီး အဝတ်အ
စား အဟောင်းတွေနှင့် ကောင်မလေးကို ပရဟိတ လူငယ်တွေ မသာကို
ကိုင်နည်းမျိုး သယ်လိုက်သည် ။

"ဖေဖေ ... လူလည်ကျတာ။ သူလည်း ရွံလို့ နေမှာ ပေါ့"

သူက ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူမို့ ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီနိုင်ပါသည် ။
သူ တိုက်အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီသွားလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်
တင်ပေးလိုက်သည် ။

မချောကတော့ ဆေးရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေတုန်း။ ကောင်မလေးကို
ထားခဲ့ပြီး သူတို့ သားအဖ ကိုယ့်အခန်းတွေထဲသို့ ကိုယ်သွားကာ ခြေပစ်
လက်ပစ် အိပ်လိုက်မိကြသည် ။

အခန်း - ၃

"ဟင်"

နှင်းငွေ့မှုန် အိပ်ရာကနိုးတော့ သူ့ကိုယ်မှာ ပတ်တီးတွေနှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို နာလို့၊ ကျင်လို့ ။

"ငါ မသေသေးဘူးလား။ ငါရောက်နေတာ ငရဲပြည်လား၊ နတ်ပြည်လား"

သူမ လှုပ်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး နာနေသည် ။ ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးနှင့်။ သူမ မူးဝေနေတာတော့ အမှန်။

ခြေထောက်ကို လှုပ်ကြည့်၏။ လှုပ်လို့ မရ။ ဘုရားရေ ... ငါ ကျိုးသွားတာလား။

လက်ကို လှုပ်ကြည့်၊ မကြည့်တော့ ရသည် ။ ကျောဆီကလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။ ဇာတ်ပွဲထဲကလို ကျောတစ်ရာ၊ ရင်တစ်ရာ အရိုက်ခံထားရသည့်နှယ်။

သူမ ခေါင်းတွေ မူးဝေသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်နေရပြန်သည် ။ မှန်ပြတင်းတွေမှ အလင်းရောင်ကြောင့် သူမ ရောက်နေတာ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်နေမှန်းတော့ ခန့်မှန်းလို့ ရ၏။

နှင်းငွေ့မှုန် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့

အူကြောင်ကြောင်။

ပထွေးရဲ့ ရန်ကြောင့် ပထွေး အရက်ဝယ်ခိုင်းလို့ ထွက်ပေါက်ရပြီး သူမ ကားလမ်းသို့ ဇွတ်ပြေးခဲ့သည်။ မေမေ့ကို ထားခဲ့ရသည်။

ညက လလည်း မသာ။ ကြယ်လေး နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကောင်းကင်မှာ ရှိသည်။ ဝိုးတဝါး အလင်းက ကျင့်သာရမှ ရေးရေးမြင်ရသည်။

ကားတွေက မြင်လျှင် ညဉ့်ငှက်လို့ ထင်မှာ စိုးလို့ သူမ သစ်ပင်ကြီးကို ကွယ်ပြီး ပုန်းနေရသည်။ နောက်မှ ကားမီးရောင်လေး မြင်ရသဖြင့် သူမ လမ်းပေါ်သို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြေးတက်ခဲ့တာ။

ကံအားလျော်စာပဲ ဒုန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ သူမ သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့တာ။

လေဟာနယ်ထဲမှာ မျောလွင့်နေခိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေပြီလို့ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။

ကိုယ့်အရင် သေတဲ့ သူတွေကိုတောင် ဝိညာဉ်လောကထဲမှာ လိုက်ရှာလို့။

"မေမေ ... မေမေရေ ... မေမေ ... ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့နေပြီလားဟင်"

မေမေဆုံးတာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။ ဖေဖေဆုံးတာက သုံးနှစ်ရှိပြီ။

မေမေ့မျှလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့်။

မေမေရော တမလွန်မှာ ကားတိုက်ခံနေရသလားကွယ်။

"မေမေ ... မေမေ့ယောက်ျား မိုက်ရိုင်းနေတာတွေ မေမေ သိရဲ့ လား"

။ သမီး ... ခု မေမေ့နောက်ကို လိုက်လာတာ"

"မေမေ မှားခဲ့ပါတယ် သမီးရယ် ... သူ အဓမ္မယူလို့ သာ မေမေလည်း ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးဘူးဆိုပြီး ယူခဲ့ရတာပါ။ ရှေ့လျှောက်ပြီး သမီး အဆင်ပြေတော့မှာ ပါ။ မေမေလည်း စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ကွယ်"

အိပ်မက်လိုလို။ တကယ်လိုလို။

ယခုကျ သူမက မသေသေး။ နာတာကျင်တာတွေလည်း သိနေရသည် ။ သတိသမ္ဗုဒ္ဓ်လည်း ပြန်ကပ်ပြီ။

နှင်းငွေ့မှုန် ထိတ်လန့်နေမိတာတော့ အမှန်။ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ တော်ကြာ ငါ့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်မှုနဲ့ ရဲလက်ကို အပ်ကြမှာ လား။ ရဲက ဖမ်းကြမှာ လား။

ကြောက်လွန်းလို့ နှင်းငွေ့မှုန် အတိတ်မေ့ချင်ယောင်၊ သတိမေ့ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

သူမက ရုပ်ရှင်ရူးမို့ သရုပ်ဆောင် တတ်မည်ဟု လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လိုက်ပါသည် ။

"ကျီ"

အခန်းတံခါး ဖွင့်သံနှင့်အတူ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဝင်လာတော့ နှင်းငွေ့မှုန် လန့်ပြီးအော်မိသည် ။

"အား"

"ဟေ့ ... မအော်နဲ့ လေ"

မင်းရည်ညွှန်း ပြူးတိပြူးကြောင် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်မလေး
ကို တော်တော် အမြင်ကပ်သွားသည်။ ကားရှေ့သို့ အဖြူရောင် အလင်း
တန်း တစ်ခုနှယ် ပြေးရောက်လာလို့ သူကတောင် သရဲမထင်မိတာ။

ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြိုတာပေါ့။ ကံကောင်းလို့ ငါတို့
သားအဖ အမှုမပတ်တယ်။ ကိုယ်က အရင်ဟောက်ထားမှ။

"ဟိတ် ... ညက နင် ဘာကိစ္စ ... ငါတို့ ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာလဲ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံစည်တာလား။ ငါ ရဲတိုင်ပစ်လိုက်မယ်
"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မကို မဖမ်းကြပါနဲ့ နော်။ အား
... ခေါင်း ... ကျွန်မခေါင်း"

ကောင်မလေး အကြောက်လွန်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် နောက်သို့ ပြန်
လဲကျသွားတော့ ဦးမင်းထိုက် ပြေးထိန်းပေးရ၏။

"သားရေ ... နေပါဦးကွာ။ တော်ကြာ ခေါက်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့ ငါတို့
အမှုပတ်နေပါဦးမယ်။ အလိုက်သင့် ... ထားလိုက်ပါဦးကွာ"

"အလကား ... မူရာမာယာ များ နေတာ ဖေဖေ ... သားတော့ စိတ်မ
ရှည်တော့ဘူး"

"နေပါဦးကွာ ... ပြဿနာတွေ ရှင်းမရဖြစ်နေပါ့မယ်"

"ဖေဖေကြောင့် ခက်တာ ... ဟိုက သားတို့ ရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာ။ ကား
တိုက်မှုဖြစ် ... လူသေမှုဖြစ်ရင် ကားပိုင်ရှင်တွေပဲ ဒုက္ခရောက်တာ"

"သူ့ဘာသာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ပြေးလွှားနေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ။ လူတွေကို ကိုယ့်အမြင် တစ်ခုတည်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့။"

သာအဖနှစ်ယောက်၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး နှင်းငွေ့မှုန် ဦးနှောက်ထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး။ သူမမှာ ကလိမ်ကကျစ်စိတ်တွေ မရှိပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ နားခိုရဦးမည့် အခြေ။

သည် စဉ် အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဝင် လာပြီး အလန့်တကြား ...

"ဟဲ့ ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာတုန်း။ ကားတိုက်လာခဲ့ကြတာလား ... ဘုရား ... ဘုရား"

"ဟုတ်တယ် ... မမ ... ကားတိုက်မိလို့ "

"ဘုရား ... ဘုရား ... သူက ဘယ်ကလဲ။ ခုလို ခေါ်လာတော့ ပိုပြီး အမှု ကြီးမကုန်ဘူးလား။ သူ့မိဘတွေ စိတ်ပူနေကြမှာ ပေါ့။ မင်းတို့ နှယ် ... ကားတိုက်မိတဲ့ အပြစ်ပေါ်မှာ လူကုန်ကူးမှု၊ လူခိုးမှုတွေပါ ဆက်ပြီး ပုဒ်မကြီးနေပါဦးမယ်"

"ကျွန်တော်တို့ လည်း အကောင်းဆုံး အဖြေကို တွေးပြီးလုပ်ခဲ့တာပါ မမရယ် ... ကားတိုက်ပြီး အနားမှာ လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ ၊ သူကလည်း သွေးထွက်တွေ လွန်နေတော့ ထားခဲ့ရင် သေသွားမှာ ။ ခေါ် လာပြီး ကုပေးမလို့ ပါ။ သူ့ကို မေးမြန်းပြီးမှ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားမယ်။ ကိုယ်တွေက စေတနာနဲ့ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ မမရယ်"

ဦးမင်းထိုက် တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ကန်ဖြေရှင်းနေရသည် ။ သားတော်မောင်က မလှုပ်။

"တော်တော် အားကိုးရတဲ့ ကောင် ... တော်တော် အဖော်လုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်"

သူ တီးတိုးပြောတော့ သားတော်မောင်က မဲ့ပြု၏။ ဒေါ်သီတာမေ ဇိုး ဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် ကောင်မလေးအနားသို့ ရောက်လာ၏။

"ကဲ ... ကဲ ... မဖုရား ... သတိရရင်လည်း ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဌာန ကနေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာလေးများ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။ ငါ တို့ ကို အချဉ်တွေမှတ်ပြီး အချဉ်ဖမ်းဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော်"

ဒေါ်သီတာမေ့ အသံနှင့်ဟန်က လိပ်ပြာ လွင့်ချင်စဖွယ်။ နှင်းငွေ့မှုန် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရပြီ။ သူမ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတာ ပထွေး တော်ကြီး ဦးရန်နိုင်။ သူမရဲ့ ယမမင်း။

သင်းလက်က လွတ်ရင်ပြီးရော ...

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ခေါင်းတွေ မူးလိုက်တာ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွန်မ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ပါလား။ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ... ကျွန်မ မိဘ တွေ"

တကယ်လည်း ဆောက်တည်ရာ မရသည့်ဘဝမို့ သူမအသွင်က အ ရူးမီးဝိုင်း။

ဘယ်ကမ်း၊ ဘယ်သောင့်၊ ဘယ်အရပ်ကို ဆိုက်ရမှာ လဲ။

"ဪ ... သမီး ... နေ... နေ ... ဒါဆိုလည်း ခ ဏလဲ့နေလိုက်ဦး နော်။ ဖြည်းဖြည်းမှ စဉ်းစာပေါ့ကွယ်။ မမအေးရီတို့ ကို လွှတ်လိုက်ပါဦး ။ သူ့ကို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ တစ်ခုခုယူခဲ့ပါဦး။ ထမင်းပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ပြီးရင် ဆေးခန်းပြရဦးမယ်။ ဘာတွေဖြစ် သွားတယ်မသိဘူး"

"ဆေးခန်းတွေက ရစ်ရင် အမှုတွေ ဖြစ်ဦးမယ်။ ဆေးခန်းတွေ၊ ဆေး

ရုံတွေက ရစ်တတ်တယ်"

"သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာလို့ ပြောမယ် မမရယ် ... အမှုလည်း မဖြစ်အောင်"

"အေး ... အဲလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့။ ဆေးခန်းသွားတာက ဟုတ်ပါပြီ။ နင်တို့ လည်း ကြည့်ပါဦး။ စုတ်ပြတ်သပ်နေတာပဲ။ ဘယ်အမှိုက်ပုံက ကောက်လာသလဲ အမေးခံရမယ့်အပေါက် ..."

"မမကလည်း ဗျာ ... ကြည့်ကျက် လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ ..."

"ဟဲ့ ... ငါ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူနဲ့ အဆင်ပြေမတဲ့ လား"

"ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ မမရယ် ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့"

"ပြီးရော ... ငါ ဈေးသွားရင်း ဝယ်ခဲ့မယ်"

မကြာခင် မအေးရီ ဗန်းလေးတစ်ခုနှင့် ထမင်း၊ ဟင်းများ သယ်လာသဖြင့် နှင်းငွေ့မှုန် ထမင်းနည်းနည်း စား၏။ ရင်ထဲမှာ သောကတွေနှင့် ပြည့်နေသည် မို့ ထမင်းလည် ကောင်းကောင်း မဝင်ပါ။

အိမ်ရှင်သုံးယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေမှ နှင်းငွေ့မှုန် အနာရှိန်တွေရော၊ သောကရှိန်၊ ကြောက်ရှိန်တွေပါ ပေါင်းပြီး ကောင်းကောင်း နာဖျားရပါတော့သည် ။

အခန်း - ၄

နှင်းငွေ့မှုန် အားနာပါးနာနှင့် ဆေးရုံတက်နေရတာ ငါးရက်တိတိ။

အတိတ်မေ့သလိုလို၊ စဉ်းစားမရ သလိုလိုနှင့် ရောချနေရတာလည်း အားနာပါသည် ။ အိမ်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မပြန်ချင်။ မိဘရဲ့ အမွေအနှစ် အိမ်ကလေး ဆုံးချင်ဆုံးပါစေတော့။ ကိုယ့်ဘဝ မနစ်မွန်းရလျှင် တော်ပါပြီ။ မေမေ သိလျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မည်။ သည် နေ့တော့ ဆေးရုံဆင်းပြီ။

ကိုယ်က လိမ်ညာနေရတာမို့ လူကောင်းများ နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ။ အထူးသဖြင့် နှင်းငွေ့ကို မကြည်ဖြူတာ ဒေါ်သီတာမေ။

တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ ငြူစူစောင်းမြောင်း နေလိုက်တာ။ ဪ ... ငါ့ဘဝနှယ် ပြာပူထဲက ခုန်ချတော့ မီးပုံထဲ ရောက်သလိုပါပဲလား။

နှင်းငွေ့မှုန် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ လူရင်းထားပြီး ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်တွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောချင်လှပါသည် ။

သို့သော် ယခုထိ လူရင်းက ရှာမတွေ့။

ဦးမင်းထိုက်ကိုလည်း လူရင်းမထားချင်။ မင်းရည်ညွှန်း ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေး။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး၊ လူငယ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ပုတ်လိုက်တာ။ တစ်နေ့ တစ်

နေ့ သူမကို မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး ဟန်ဆောင်သူ၊ မူရာ
မာယာများ သူ၊ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်၊ ကျားငယ်စဉ်းလဲ ... စသည် ဖြ
င့် ဘွဲ့ထူးများ စွာ ပေးအပ်နေသူ။

မနေ့ကတော့ ဒေါ်သီတာမေက ရာဇသံ ပေးပြီးသား။

"မနက်ဖြန် ... ညည်း ဆေးရုံကဆင်းရင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပေတော့။
ငါတို့ ဆက်ပြီး ခေါ်မထားနိုင်ဘူး။ ညည်းအိမ် ညည်းပြန်တော့။ ကားနဲ့
တိုက်မိခဲ့တဲ့ အတွက် လျော်ကြေးသဘောမျိုး ငါးသိန်းပေးလိုက်မယ်။
တကယ်က ညည်းကိုယ်တိုင် ကားရှေ့ဝင်တိုးတာ။ တစ်ပြားမှ မပေးလ
ည်း ရတယ်။ ညည်းကိုတောင် အမှုဖွင့်လို့ ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ က
လူသားချင်း စာနာတတ်ပါတယ်အေ ... မနက်ဖြန် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့
သာ လုပ်ပေတော့"

မည်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မကြည့်ရဲတော့သည် မို့ လူနာခုတင်ပေါ်မှာ မျက်
စိကို စုံမှိတ်ထားပြီး နှင်းငွေ့မှုန် မျက်ရည်တွေက ရေလျှံတွင်းလို လျှံကျ
နေရပါပြီ။

ဦးမင်းထိုက်ကတော့ ညှာညှာတာတာ၊ စာစာနာနာ။

"နေစမ်းပါဦး မမရယ် ... သူ့ခမျာ ဘယ်လို အဖြစ်သနစ်တွေနဲ့ တိုးခဲ့
ရသလဲမှ မသိတာ"

"မောင်လေး ... နင် ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့ လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်မ
နေနဲ့ ။ ခုခေတ် ကလေးတွေက (၈)စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်နေကြတာ။ ဒါ
... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ထွက်ပြေးလာတာလား၊ သေကြောင်းကြိုတာ
လား မသိ ... ဘာမသိနဲ့ ။ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးနဲ့ ဆို မင်းတို့ ပဲ
နာမည်ပျက်ရမှာ ။ မင်း လှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့၊ ခြေနစ်ချောင်းလည်း
မကယ်နဲ့ တဲ့ ။ တစ်နေ့ ဒုက္ခလှလှ ပေးမယ့်အဖြစ်ကြီး"

သည် လောက်ထိ ပြောဆိုနေတော့ နှင်းငွေ့မှုန် အသည်းနာလှပါသည်။ သူမ တစ်ယောက်ယောက်ကို လူရင်းထားပြီး အချိန်မီပြောပြရမည့် သာ။

ဆေးရုံကဆင်းတော့ အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းလေးမှာ ပင် နှင်းငွေ့မှုန် ခေတ္တနေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည်။

မျက်နှာပူပေမယ့် သည် လိုပဲ နေရသည် သာ။ ခြေထောက်က အဆစ်ယောင်နေသည် မို့ ခြေထောက် ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သေး။

သည် လိုပဲ မအေးရီ လာလာပို့သော ထမင်းကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သလို သဘောထားပြီး သူမ ကြိတ်မှိတ် မျိုချနေရသည်။

မအေးရီကမှ သူမကို သနားဖော်ရသေး၏။ စကားဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြောပေမယ့် ကြင်နာသနားသော မျက်လုံးလေးများ နှင့် ကြည့်ဖော်ရသေး၏။

"ညီမလေး ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သတိမရသေးလည်း ဒီမှ ဆက်နေပေါ့။ သူတို့ ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ အန်ကယ်ကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုလေးလည်း အစက သဘောကောင်းပါတယ်။ ခုမှ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ များ အဆင်မပြေသလားပဲ"

"ဪ ..."

နှင်းငွေမှုန် နားပဲထောင်နေရသည်။ နေရတာ တစ်ပတ်ရှိတော့မည်
မို့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း သဘောပေါက်လေပြီ။

သည် အိမ်မှာ အိမ်သားက ဦးမင်းထိုက်၊ မင်းရည်ညွှန်းနှင့် ဒေါ်သီ
တာမေ။

အိမ်အကူက သုံးယောက်။

သည် နေ့တော့ နှင်းငွေမှုန် ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်ကို ပြောပြပြီး တစ်ခုခု
အကူအညီ တောင်းရတော့မည် အခြေ။

ရရာ သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်
နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။

နောက်ကြောင်းကို သေတောင် ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။

ဟိုးရှေ့မှာ ဘဝရဲ့ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်။

ညရစ်နာရီလောက်မှ ဦးမင်းထိုက် တစ်ယောက်တည်း
သူမကိုလာကြည့်တော့ နှင်းငွေမှုန် အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လို
က်သည်။

"ကျွန်မကို ခုလို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားတာ ကျေးဇူးမမေ့ပါ
ဘူး ဦးလေး"

"ဪ ... ရပါတယ်ကွယ်။ ခု ... သမီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်ပြီး သတိ
ရ လာပြီလား"

နှင်းငွေမှုန့် ဦးမင်းထိုက်ကို အားနည်း ဖျော့တော့သော မျက်ဝန်လေးများ နှင့် ငေးကြည့်အားယူပြီးခါမှ တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။

"ဦးလေး ... ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ အားလုံးကို ဖွင့်ပြောပြပါရစေ"

"အမှန်တရားပဲကွယ် ... အားလုံး သိမထားသင့်ဘူးလား။ ဦးသိရင် အားလုံး သိသွားမှာ ပဲလေ"

"ဪ"

နှင်းငွေမှုန့် မျက်ဝန်းတွေ မှေးမှိန်သွားရမှာ ခဏကြာလျှင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းသွားရ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့ ... မိသားစုတွေပဲနော်။ ဒါဆိုရင်လည်း ဦးလေးသဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ တော့ ပြောမပြချင်ပါဘူး။ ဦးလေးပဲ တစ်ဆင့် ပြောပြလိုက်ပါ"

နှင်းငွေမှုန့် မျက်ရည်များ ရပ်သွားအောင် စိတ်ကို ဖြေသိမ့်အားတင်းနေရသေးသည်။ ။ နောက်မှ ကိုယ့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို တစ်လုံးချင်းပင် အပိုအလိုမရှိ ပြောပြလိုက်တော့သည်။ ။

အခန်း - ၅

"ဪ ... ဖြစ်ရလေဖြစ်ရလေ သမီးရယ် ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။
အပြေးဦးပေလို့ ပေါ့နော်"

သူမ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဦးမင်းထိုက် စိတ်ပျက်သွားပုံမရ။ သနားကရ
ဏာ မိုးတွေပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှင်းငွေ့ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ် ... မေမေ့အလောင်းတောင် မြေမကျ
သေးပါဘူး။ နှင်းငွေ့ဘဝကို အဆုံးသတ်တော့မလို့ အိမ်က ထွက်လာခဲ့
တာပါ"

"အင်း ..."

ဦးမင်းထိုက်၏ သက်ပြင်းချသံက မသက်မသာ။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။
သူမမနှင့်သားက နှင်းငွေ့မှုန်ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်ချင်လှပြီ မဟုတ်ပါလား
။

"သမီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သူတို့ ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ လုပ်ကြံဖန်တီး
ပြောတယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ်ကြမှာ ။ ခက်ပါတယ်ကွယ်"

နှင်းငွေ့ နာကျင်ပြီးနှင့် ပြီးမိပါသည် ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ခွေးလေး၊
ကြောင်လေး တစ်ကောင်သာ မွေးဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မည်။ လူတစ်ယောက်
ကို တာဝန်ယူ၊ မွေးချင်သူက အရှားသား။

မိဘမဲ့ ကျောင်းသွားပို့ရအောင်လည်း သူမအရွယ်က ကလေးမဟုတ်
တော့။

"နှင်းငွေ ... ဦးလေးတို့ အိမ်မှာ သောင်တင် မနေရပါဘူးရှင်။ ဦး
လေးကို တစ်ခုပဲ အကူအညီ တောင်းချင်ပါတယ်"

"ပြောပါကွယ် ... ဦး ... တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်"

"မတတ်နိုင်တာလည်း မတောင်းပါဘူးရှင်။ နှင်းငွေကို အလုပ်က
လေးတစ်ခုခု ရှာပေးဖို့ ပါ။ နှင်းငွေ အလုပ်ဂျီးမများ ပါဘူး။ သမ္မာအာဇီ
ဝဖြစ်မယ့် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ့် ... ကာကွ
ခြေ မပျက်ဘူးဆိုရင် ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းငွေလုပ်နိုင်ပါတယ်"

"ဪ ... အေးပါကွယ်၊ ဦး ... စဉ်းစားပါဦးမယ်။ အိမ်အကူတွေ
ဘာတွေရော"

"အဲဒါတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ပြီး ... ဦးလေးရဲ့ ဒီအိမ်မှာ လည်း မလုပ်
ချင်ဘူး။ နှင်းငွေကို နေစရာရော စားစရာပါပေးတဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့
အလုပ်တစ်ခုခုမှာ သွင်းပေးပါ။ အရောင်းစာရေးဖြစ်ဖြစ် ... ဘာဖြစ်ဖြစ်
"

"ဒါဆို ... ဦးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မလား။ ခါတိုင်းတော့ ဘွဲ့ရတွေ
မှ ခေါ်တာ။ နှင်းငွေကိုတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ အရောင်းစင်တာဘက်မှ သွ
င်းပေးမယ်"

"နေတာရော"

"အင်း ... နေတာတော့ ဒီမှာ ပဲနေလေ"

"ဘာထူးမှာ လဲ ဦးလေးရယ် ... နှင်းငွေက ဒီအိမ်က အန်တီမျက်နှာ
ကို မကြည့်ရဲတာ။ သူ့အသံကို မကြားရဲတာ"

"ရှစ်ကြီးခိုးပါတယ် ဦးလေးရယ် ... နှင်းငွေ့ ဒီအိမ်နဲ့ လွတ်မယ့် အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ပါရစေ"

"ဪ ... အေးပါ ... ဦး ... ကြည့်ပါဦးမယ်။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်မှာ ပဲ နားပါဦး။ သမီးအနာလည်း ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင် သေးဘူးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... နှင်းငွေ့ ဦးတို့ ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ် တော့မှ မလုပ်ပါဘူးရှင် ... နှင်းငွေ့ မိကောင်းဖခင်ရဲ့ သားသမီးပါ"

"အေးပါကွယ် ... ကဲ ... နား ... နား"

ဦးမင်းထိုက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ နှင်းငွေ့ ငေးကျန်ခဲ့သည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း တော်တော်ပေါ့သွား၏။

ခါတိုင်းလို တအံ့နွေးနွေးနှင့် မျက်နှာ ပူမနေရတော့။ ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကို ဖွင့်ဟပြောပြီးသည့်အပြင် သူပေးနိုင်မည့် အကူအညီကိုလည်း တောင်းပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

လောလောဆယ် စိတ်ဒဏ်ရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းအောင် နှင်းငွေ့ ကြိုးစားရမည်။
